

○ คำพิพากษา
(ฟ้องตรง)

(ต. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ พบ. ๑๐/๒๕๖๓
คดีหมายเลขแดงที่ พบ. ๒๕/๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๕ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง { นายศรารุท สังข์แก้ว ผู้ฟ้องคดี
อธิบดีกรมประมง ที่ ๑
คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในอำนาจศาลปกครองสูงสุด

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการในตำแหน่งนักวิชาการประมง ประเภทวิชาการ ระดับปฏิบัติการ สังกัดศูนย์วิจัยและพัฒนาประมงอ่าวไทยตอนล่าง (สงขลา) กองวิจัยและพัฒนาประมงทะเล ปฏิบัติหน้าที่ศูนย์วิจัยและพัฒนาประมงน้ำจืด เขต ๕ (สุราษฎร์ธานี) กองวิจัยและพัฒนาประมงน้ำจืด กรมประมง ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งกรมประมง ที่ ๑๐๖๒/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ กรณีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงและไม่ร้ายแรง รวม ๓ กรณี ดังนี้ (๑) กรณีผู้ฟ้องคดีกู้ยืมเงินจากนางสาวมลทิชา คงเอียด เป็นเงินจำนวน ๖๕,๐๐๐ บาท ตามสัญญากู้ยืมเงินฉบับลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๕ แต่ถึงกำหนดชำระหนี้ ผู้ฟ้องคดีกลับไม่ชำระหนี้ เป็นเหตุให้นางสาวมลทิชาเดินทางมาทวงถามที่สำนักงาน (๒) กรณีผู้ฟ้องคดีกู้ยืมเงินจากนายเอิบ มากงดี เป็นเงินจำนวน ๒๕๐,๐๐๐ บาท ตามสัญญากู้ยืมเงินฉบับลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๗ เมื่อถึงกำหนดชำระหนี้ตามสัญญา ผู้ฟ้องคดีไม่ชำระหนี้ นายเอิบจึงได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลจังหวัดพัทลุง (๓) กรณีผู้ฟ้องคดีนำเครื่องคอมพิวเตอร์ของศูนย์วิจัยและพัฒนาประมงชายฝั่งสงขลา หมายเลข

/ครุภัณฑ์...

ครุภัณฑ์ ๐๑-๓๑-๑๓๙๐ ไปมอบให้กับนายเอิบ มากงดี เพื่อแทนการชำระค่าดอกเบี้ยตามสัญญา กู้ยืมเงินฉบับลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าวจึงได้อุทธรณ์คำสั่ง ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๖๑ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์เรื่องดำ ที่ ๖๑๑๐๒๓๙ เรื่องแดงที่ ๐๐๐๑๑๖๓ ลงวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๖๓ ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และได้มีหนังสือแจ้งผลการวินิจฉัยอุทธรณ์ ลงวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๖๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดี ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าว โดยเห็นว่า การกู้ยืมเงินระหว่างผู้ฟ้องคดีและ นางสาวมลธิชา คงเอียด นั้น ผู้ฟ้องคดีไม่เคยรู้จักกับนางสาวมลธิชามาก่อน แต่ผู้ฟ้องคดีได้ไปหา นายวินัย สังข์แก้ว ซึ่งเป็นอาของผู้ฟ้องคดี เมื่อผู้ฟ้องคดีขอยืมเงินจากนายวินัย นายวินัยได้ให้ นางสาวมลธิชาไปกดเงินให้จากตู้ ATM จำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท หลังจากรับเงินดังกล่าวแล้ว ผู้ฟ้องคดีก็กลับบ้าน ต่อมาภายหลัง นางสาวมลธิชาได้แนะนำตัวเองว่าเป็นภรรยาของนายวินัย ทำให้ผู้ฟ้องคดีรู้ว่านางสาวมลธิชาเป็นภรรยานอกสมรสของนายวินัย และได้บังคับให้ผู้ฟ้องคดี เขียนและลงชื่อในสัญญากู้ยืมเงิน โดยระบุวันที่ในสัญญาเป็นวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๕ และระบุ จำนวนเงิน ๖๕,๐๐๐ บาท ซึ่งรวมกับดอกเบี้ย ดังนั้น การกู้ยืมเงินระหว่างผู้ฟ้องคดีและนางสาวมลธิชา จึงเป็นการกู้เงินที่เกิดขึ้นในวงศ์เครือญาติในฐานะอากับหลาน นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ยินยอม ต่อการชำระหนี้ แต่เนื่องจากเมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๕๘ ผู้ฟ้องคดีประสบอุบัติเหตุ ต้องพักรักษาตัว อยู่ที่โรงพยาบาลพัทลุงเป็นเวลา ๙๐ วัน ซึ่งจากอุบัติเหตุดังกล่าวทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องสูญเสีย ตาข้างซ้าย สมองได้รับความกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง สูญเสียความทรงจำ และต้องใช้ ระยะเวลาในการฟื้นความทรงจำ จนเมื่ออาการของผู้ฟ้องคดีดีขึ้น ผู้ฟ้องคดีจึงขอให้บิดา ดำเนินการคืนเงินให้นายวินัย ซึ่งบิดาของผู้ฟ้องคดีได้ให้มารดาของผู้ฟ้องคดีโอนเงินให้ นางสาวมลธิชา เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๑ แล้ว

ส่วนการกู้เงินระหว่างผู้ฟ้องคดีและนายเอิบ มากงดี เป็นการกู้เงินเพียง ๓๐,๐๐๐ บาท เท่านั้น สำหรับสัญญาเงินกู้จำนวน ๒๕๐,๐๐๐ บาท ที่นายเอิบนำไปฟ้องต่อ ศาลจังหวัดพัทลุง เป็นสัญญาที่นายเอิบเขียนขึ้นและกรอกตัวเลขเอง ทั้งนี้ ในชั้นใกล้เคียง มีการตกลงจำนวนเพียง ๑๑๐,๐๐๐ บาท เท่านั้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ถ้ากู้ ๒๕๐,๐๐๐ บาท จริง นายเอิบคงไม่ยอมรับชำระหนี้เพียง ๑๑๐,๐๐๐ บาท และผู้ฟ้องคดีได้ชำระหนี้เรียบร้อยแล้ว

สำหรับกรณีผู้ฟ้องคดีนำเครื่องคอมพิวเตอร์ของศูนย์วิจัยและพัฒนาประมง ชายฝั่งสงขลาไปมอบให้กับนายเอิบเพื่อแทนการชำระค่าดอกเบี้ยตามสัญญากู้ยืมเงิน นั้น น่าจะเป็น การหยิบเครื่องสับเปลี่ยนกัน เนื่องจากเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ผู้ฟ้องคดีนำไปจากพัทลุงกับ เครื่องคอมพิวเตอร์ของศูนย์วิจัยฯ ที่ถอดเพื่อเตรียมนำไปซ่อมวางอยู่ใกล้กัน เมื่อนายเอิบนำโน้ตบุ๊ก ไปให้ผู้ฟ้องคดีที่ห้องทำงาน ผู้ฟ้องคดีก็ยกเครื่องคอมพิวเตอร์ให้นายเอิบ ทั้งนี้ เมื่อผู้ฟ้องคดี มารับทราบข้อกล่าวหา จึงรู้ว่าผู้ฟ้องคดีหยิบเครื่องผิด แทนที่จะเป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้ฟ้องคดี กลับเอาเครื่องคอมพิวเตอร์ของศูนย์วิจัยฯ ไปมอบให้นายเอิบเนื่องจากเครื่องคอมพิวเตอร์

/ทั้งสองเครื่อง...

ทั้งสองเครื่องมีลักษณะคล้ายกัน แม้กระทั่งพยานบุคคลผู้ให้ถ้อยคำซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ศูนย์วิจัยฯ คนที่ ๑ ก็ยอมรับว่าเครื่องคอมพิวเตอร์คล้ายกัน ผู้ฟ้องคดีไม่มีความจำเป็นที่จะต้องนำเครื่องคอมพิวเตอร์ของศูนย์วิจัยฯ ไปให้นายเอิบ อนึ่ง เครื่องคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในห้องทำงานของผู้ฟ้องคดี เจ้าหน้าที่ก็ได้นำไปซ่อม และเมื่อซ่อมเสร็จเจ้าหน้าที่ก็นำมาติดตั้งและใช้งานได้ตามปกติ ผู้ฟ้องคดีและเพื่อนร่วมงานในห้องทำงานรวมทั้งเจ้าหน้าที่ก็ยังไม่มีใครทราบว่าเครื่องคอมพิวเตอร์สับเปลี่ยนกัน

ส่วนกรณีที่ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยฯ กล่าวหาผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีนำเครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนตัวที่ขารุคมาให้ทางราชการซ่อม โดยอ้างว่าเป็นเครื่องคอมพิวเตอร์หมายเลขครุภัณฑ์ ๐๑-๓๑-๑๓๙๐ นั้น ตามที่นางรัชฎา ขาวหนูนา ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยฯ ในขณะนั้น ได้ให้ถ้อยคำในฐานะพยานบุคคลว่า “นางรัชฎาติดตามทวงถามเกี่ยวกับงานวิจัยที่ได้มอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบ ผู้ฟ้องคดีอ้างกับนางรัชฎาว่างานวิจัยอยู่ในเครื่องคอมพิวเตอร์ แต่เนื่องจากเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ใช้ปฏิบัติงานเกิดเสียและอยู่ระหว่างนำไปให้เพื่อนซ่อมอยู่ หลังจากนั้นนางรัชฎาได้ติดตามหลายครั้ง แต่ผู้ฟ้องคดีก็อ้างในลักษณะเช่นเดิม ประกอบกับเครื่องคอมพิวเตอร์ของเจ้าหน้าที่กลุ่มงานตรวจประเมินฟาร์ม มีไม่เพียงพอต่อการใช้งาน นางรัชฎาจึงสั่งให้ผู้ฟ้องคดีนำเครื่องคอมพิวเตอร์กลับมาซ่อมตามระเบียบของทางราชการ” ซึ่งผู้อำนวยการศูนย์วิจัยฯ ได้มาทวงถามผู้ฟ้องคดีจริง แต่เหตุที่ผู้ฟ้องคดีได้นำเครื่องคอมพิวเตอร์ไปให้เพื่อนซ่อม นั้น เพราะผู้ฟ้องคดีได้ขออนุมัติซ่อมมาเป็นเวลานานพอสมควร แต่ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยฯ ยังไม่อนุมัติ และถ้าล่าช้าไปผู้ฟ้องคดีเกรงว่าจะกระทบกับงานวิจัย แต่เมื่อผู้อำนวยการศูนย์วิจัยฯ สั่งให้นำเครื่องคอมพิวเตอร์กลับมาซ่อม ผู้ฟ้องคดีก็ได้นำกลับมาวางไว้ในห้องทำงาน โดยนำไปวางไว้ใกล้ๆ กับเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ผู้ฟ้องคดีนำมาจากจังหวัดพัทลุง เพื่อเตรียมให้นายเอิบ นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยฯ และเจ้าหน้าที่อื่นก็ไม่รู้หรือทักท้วงว่าเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ได้นำไปจัดซ่อม และนำมาติดตั้งใช้งานได้ตามปกติเป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้ฟ้องคดี แต่มาทราบภายหลังจากที่เจ้าหน้าที่จากกรมประมงไปพบเครื่องคอมพิวเตอร์ของทางราชการที่บ้านนายเอิบ ในขณะที่มีการสอบข้อเท็จจริง อีกทั้ง ไม่มีเหตุอันใดที่ผู้ฟ้องคดีจะต้องนำเครื่องคอมพิวเตอร์ของทางราชการไปให้นายเอิบ แต่ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีนำเครื่องคอมพิวเตอร์ไปให้นายเอิบเป็นช่วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดีกำลังยุ่งกับการให้บริการ ซึ่งมีเกษตรกรรมารอดิตต่ออยู่หลายราย จึงทำให้เกิดความผิดพลาดยกเครื่องคอมพิวเตอร์สับเปลี่ยนกัน

ส่วนคดีที่คณะกรรมการสอบสวนนำมาเปิดให้ผู้ฟ้องคดีฟังในวันรับทราบ ข้อกล่าวหา นั้น เสียไม่ค่อยชัดเจน แต่เท่าที่พอสรุปได้ว่า มีการนำเอาวัสดุมาปิดทับหมายเลขครุภัณฑ์ ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่ทราบว่าปิดเมื่อใด ใครเป็นคนปิด และปิดเพื่อประโยชน์อันใด แต่ขอยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้เป็นคนปิด

/สำหรับ...

สำหรับคำให้การของพยานบุคคล ซึ่งได้แก่ นางบังอร เพชรบุรุษ ตำแหน่ง พนักงานราชการที่ให้การถึงลักษณะการทำงานของผู้ฟ้องคดีว่า จะนั่งทำงานในห้องเพียงคนเดียว และปิดประตูห้องทำงานตลอดเวลา โดยนางบังอรจะเข้าไปในห้องทำงานของผู้ฟ้องคดีต่อเมื่อนำเอกสารไปให้ผู้ฟ้องคดี และหากผู้ฟ้องคดีไม่อยู่ จะปิดประตูไว้ รวมถึงจะล็อกประตูเมื่อจะกลับบ้าน ส่วนนางสาวปรีดา จันทร์ทอง พนักงานราชการ พยานบุคคลที่ให้การว่าในการปฏิบัติงานของกลุ่ม จะปฏิบัติงานภายในอาคารกลุ่มตรวจรับรองฟาร์ม แต่ผู้ฟ้องคดีจะปฏิบัติงานอยู่ในห้องที่กั้นไว้ สำหรับหัวหน้ากลุ่มเพียงคนเดียว นายภัทรพงศ์ คงมณี ตำแหน่งพนักงานราชการ ให้การว่า ไม่ทราบเกี่ยวกับเรื่องที่คุณฟ้องคดีนำเครื่องคอมพิวเตอร์ของคุณย่า ไปให้นายเอิบ มากงดี ส่วนนายสมโชค รัตนชู ลูกจ้างประจำ ให้การว่า ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่ศูนย์ฯ ผู้ฟ้องคดี จะนั่งปฏิบัติงานในตัวอาคารที่ตั้งอยู่หลังอาคารสำนักงาน โดยอาคารดังกล่าวใช้สำหรับ ให้เกษตรกรมายื่นหนังสือกำกับสัตว์น้ำ MD โดยภายในอาคารจะมีการกั้นห้องเป็นสองห้อง คือห้องทำงานของผู้ฟ้องคดีอยู่เพียงคนเดียวและห้องสำหรับเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการ รับรองมาตรฐานฟาร์ม จากการให้การของพยานดังกล่าวข้างต้น เป็นการบรรยายที่นั่งทำงาน ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งการมีประตูปิดเปิดก็เป็นลักษณะทั่วไปของสำนักงาน บุคคลทั่วไปสามารถเข้าออก ห้องทำงานของผู้ฟ้องคดีได้เพราะไม่มีการล็อกประตู ซึ่งการล็อกประตูจะทำตอนเลิกงานแล้ว เท่านั้น และจากคำให้การของพยาน ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานร่วมกับผู้ฟ้องคดี ทำให้ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองวินิจฉัยว่า คนอื่นไม่สามารถเข้าไปในห้องของผู้ฟ้องคดีได้ ก็ไม่เป็นความจริง และสรุปว่าเป็นเหตุจงใจว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ปิดรั้วสุดเห็บกางเองโดยเจ้าหน้าที่คนอื่นไม่สามารถ เข้าห้องทำงานของผู้ฟ้องคดีได้ ซึ่งเป็นการวินิจฉัยที่ขาดประจักษ์พยานที่เชื่อถือได้

สำหรับคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่เห็นว่าผู้ฟ้องคดีนำวัสดุเห็บกางไปปิดบัง หมายเลขครุภัณฑ์เครื่องคอมพิวเตอร์โดยวินิจฉัยจากพยานบุคคลที่ให้การเกี่ยวกับลักษณะมุมมอง ของสถานที่ทำงาน ลักษณะห้องทำงาน การนั่งทำงานของเจ้าหน้าที่และผู้ฟ้องคดี ก็เป็นคำวินิจฉัย ที่ไม่มีประจักษ์พยาน โดยมุ่งเพื่อให้ผู้ฟ้องคดีได้รับโทษเกินจากข้อเท็จจริง

ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุด

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งกรมประมง ที่ ๑๐๖๒/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ เรื่อง ลงโทษปลดข้าราชการออกจากราชการ

๒. เพิกถอนคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่องดำที่ ๖๑๑๐๒๓๙ เรื่องแดง ที่ ๐๐๐๑๑๖๓ ลงวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๖๓

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีรับรู้มาตลอดตั้งแต่ตอนขอยืมเงินแล้วว่าเงินที่ กุ๊ยืมดังกล่าวเป็นของนางสาวมลธิชา คงเอียด และไม่ว่าเงินดังกล่าวจะเป็นของนางสาวมลธิชา หรือนายวินัย ผู้ฟ้องคดีก็ต้องชำระหนี้ให้กับเจ้าหน้าที่ยืมมา ส่วนข้อกล่าวอ้างที่ว่า ผู้ฟ้องคดี

/ถูกบังคับ...

ถูกบังคับให้เขียนและลงชื่อในสัญญากู้ยืม เป็นข้ออ้างลอยๆ ของผู้ฟ้องคดีแต่ฝ่ายเดียว ไม่มีพยานหลักฐานมาประกอบคำกล่าวอ้างดังกล่าว ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าประสบอุบัติเหตุ นั้น เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นระยะเวลาภายหลังจากที่สัญญากู้ยืม ครบกำหนดมากกว่า ๒ ปีแล้ว ประกอบกับเมื่อพิจารณาระยะเวลาที่บิดาของผู้ฟ้องคดีได้ชำระหนี้ ให้กับนางสาวมลธิษาแทนผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๖๑ ซึ่งเป็นการยอมชำระหนี้ ภายหลังจากที่กรมประมงได้แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงและคณะกรรมการสอบสวน ทางวินัยแล้ว จึงเห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติการณ์เพิกเฉยไม่ชำระหนี้ให้กับนางสาวมลธิษา และถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย ตามมาตรา ๘๒ (๑๐) ประกอบมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑

กรณีการกู้ยืมระหว่างผู้ฟ้องคดีและนายเอิบ มากงดี นั้น ผู้ฟ้องคดีได้กู้ยืมเงินจาก นายเอิบ ตามสัญญากู้ยืมเงินฉบับลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๗ จริงและไม่ได้ปฏิเสธลายมือชื่อของตน ในฐานะผู้กู้ยืมในสัญญาฉบับดังกล่าว เพียงแต่โต้แย้งในเรื่องจำนวนเงินตามสัญญากู้ยืมเท่านั้น ซึ่งกรณีนี้ไม่ว่าจำนวนเงินที่ผู้ฟ้องคดีกู้ยืมเงินจากนายเอิบ จะเป็นจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท หรือ ๒๕๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้กู้ยืมหน้าที่ที่จะต้องชำระเงินกู้ดังกล่าวให้กับเจ้าหนี้ การที่ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ชำระหนี้ตามที่โต้เถียงกันไว้ เป็นเหตุให้นายเอิบยื่นฟ้องผู้ฟ้องคดีต่อศาลจังหวัดพัทลุง เมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๖๐ เพื่อขอให้ชำระหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงินดังกล่าว พฤติการณ์ของ ผู้ฟ้องคดีดังกล่าวถือเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย ตามมาตรา ๘๒ (๑๐) ประกอบมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑

สำหรับกรณีนำเครื่องคอมพิวเตอร์ของศูนย์วิจัยฯ หมายเลขครุภัณฑ์ ๐๑-๓๓-๑๓๙๐ ไปมอบให้กับนายเอิบ นั้น จากการตรวจสอบของคณะกรรมการสอบสวนพบว่า เครื่องคอมพิวเตอร์ ของศูนย์วิจัยฯ ดังกล่าว สามารถเปิดใช้งานได้เป็นปกติ และเมื่อตรวจสอบข้อมูลการใช้งานภายใน เครื่องคอมพิวเตอร์แล้วพบข้อมูลไฟล์งานและไฟล์ส่วนตัวของผู้ฟ้องคดีอยู่ภายในเครื่อง และ ยังพบไฟล์ส่วนตัวแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (ภ.ง.ด. ๙๑) ของผู้ฟ้องคดี โดยได้ยื่นแบบ ในวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๘ เวลา ๑๐.๕๖ นาฬิกา แสดงให้เห็นว่าเครื่องคอมพิวเตอร์ยังสามารถ ใช้งานได้ตามปกติไม่ได้ชำรุดแต่อย่างใด จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องถอดสายไฟและอุปกรณ์ ต่อพ่วงออกมาวางไว้ การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าถอดเพื่อเตรียมนำไปซ่อมวางอยู่ใกล้กับ เครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้ฟ้องคดีในห้องทำงานจึงไม่อาจรับฟังได้ ประกอบกับเมื่อพิจารณาภาพถ่าย เครื่องคอมพิวเตอร์ทั้งสองเครื่อง จะเห็นได้ว่าเครื่องคอมพิวเตอร์ของศูนย์วิจัยฯ กับ เครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้ฟ้องคดีเป็นเครื่องคนละยี่ห้อกันไม่มีความคล้ายหรือเหมือนกัน ลักษณะ ภายนอกเครื่องคอมพิวเตอร์ของของศูนย์วิจัยฯ เป็นสีขาวทั้งหมด มียี่ห้อ GVIEW พิมพ์ไว้ด้านข้าง

/ตัวใหญ่ชัดเจน...

ตัวใหญ่ชัดเจน และมีหมายเลขครุภัณฑ์เขียนไว้บนตัวเครื่อง แต่เครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้ฟ้องคดี เป็นสีขาวและสีน้ำเงิน ด้านหน้าของเครื่องมีการพิมพ์ชื่อ ATEC ไว้ซึ่งไม่ปรากฏเลขครุภัณฑ์ เนื่องจากเลขเพ็ญเขียนขึ้นใหม่ภายหลัง โดยนายอานนท์ วัลย์เครือ ให้ถ้อยคำสรุปได้ว่า “ตนเป็นผู้เขียนหมายเลขครุภัณฑ์ ในส่วนรอยลบหมายเลขครุภัณฑ์เกิดจากตอนที่ตนเขียนหมายเลขครุภัณฑ์สลับกับเครื่องคอมพิวเตอร์เลขครุภัณฑ์ ๐๑-๑๐๒-๐๐๑๔๔-๕๕ ซึ่งเป็นของกลุ่มตรวจรับรองฟาร์ม ตนจึงดำเนินการลบและแก้ไขเลขครุภัณฑ์ใหม่ให้ถูกต้องและยืนยันว่าก่อนหน้านี้ เครื่องคอมพิวเตอร์ดังกล่าวไม่มีเลขครุภัณฑ์แต่อย่างใด” ประกอบกับเมื่อพิจารณาจากการให้ถ้อยคำของพยานบุคคล ได้แก่ นายเอิบ มากงติ ซึ่งได้ให้ถ้อยคำไว้ต่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยโดยสรุปว่า “ตนได้มาติดต่อราชการที่อาคารกลุ่มตรวจรับรองฟาร์ม ศูนย์วิจัยฯ ผู้ฟ้องคดีได้มาพูดคุยเจรจากับตนโดยจะขอนำคอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะมาชำระเพื่อเป็นค่าดอกเบี้ยเงินกู้ตามสัญญาแทนคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก ซึ่งตนก็ส่งสารจึงยอมตามที่ผู้ฟ้องคดียื่นข้อเสนอมา ผู้ฟ้องคดีจึงได้ยกคอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะมาจากด้านหลังของอาคารและนำมาใส่ไว้ในรถของตนพร้อมกับเอาโน้ตบุ๊กกลับคืนไป” จึงน่าเชื่อว่าผู้ฟ้องคดีมีเจตนานำเครื่องคอมพิวเตอร์ของของศูนย์วิจัยฯ ไปมอบให้นายเอิบเพื่อแทนการชำระหนี้ค่าดอกเบี้ยตามสัญญากู้ยืมเงิน นอกจากนี้ เมื่อผู้ฟ้องคดีมอบเครื่องคอมพิวเตอร์ดังกล่าวไปแล้วก็ยังต้องใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ปฏิบัติงานอยู่ตลอดเวลา และเป็นไปไม่ได้ที่จะไม่ทราบว่าเครื่องคอมพิวเตอร์ดังกล่าวไปอยู่ที่นายเอิบ รวมถึงผู้ฟ้องคดีไม่ได้ติดตามหรือเฝ้าถอนเครื่องคอมพิวเตอร์ดังกล่าวกลับคืนมาแต่อย่างใด และเมื่อนางรัชฎา ขาวหนูนา ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยฯ ได้ติดตามทวงถามงานที่มอบหมาย ผู้ฟ้องคดีกลับอ้างว่าเครื่องคอมพิวเตอร์ดังกล่าวชำรุด จนกระทั่งนางรัชฎาสั่งการให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการขออนุมัติจัดซ่อม แต่ผู้ฟ้องคดีกลับนำเครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนตัวมาให้ศูนย์วิจัยฯ จัดซ่อม อีกทั้งผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าตอนนำไปมอบให้นายเอิบ เป็นช่วงที่ต้องทำงาน ซึ่งมีเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานอยู่ จึงเป็นไปได้ว่าการปิดบังหมายเลขครุภัณฑ์ ๐๑-๓๑-๑๓๕๐ มีเจตนาเพื่อไม่ให้ผู้ใดรู้หรือเห็นว่าเป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ของศูนย์วิจัยฯ การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าไม่ได้เป็นคนปิดวสตุที่เครื่องคอมพิวเตอร์ดังกล่าว จึงไม่อาจรับฟังได้ ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยมติของ อ.ก.พ. กรมประมงในคราวประชุม ครั้งที่ ๔/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๖๑ ออกคำสั่งกรมประมง ที่ ๑๐๖๒/๒๕๖๑ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ส่วนการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นำถ้อยคำของพยานบุคคลที่ทำงานใกล้ชิดกับผู้ฟ้องคดีที่ได้ให้ไว้ต่อคณะกรรมการสอบสวนมาวินิจฉัย นั้น พยานแต่ละคนต่างให้การตรงกันว่าในการปฏิบัติงานของผู้ฟ้องคดีที่ศูนย์วิจัยฯ ผู้ฟ้องคดีจะนั่งทำงานที่อาคารซึ่งตั้งอยู่หลังอาคารสำนักงาน โดยมีการกันห้องสำหรับผู้ฟ้องคดีปฏิบัติงานเพียงคนเดียว และผู้ฟ้องคดีจะเป็น

/ผู้ถือฤๅญแจ...

ผู้ถือกุญแจของห้องดังกล่าว หากผู้ฟ้องคดีไม่อยู่ในห้องก็จะล็อกห้อง เจ้าหน้าที่คนอื่นไม่สามารถเข้าไปในห้องทำงานดังกล่าวได้ ซึ่งพิจารณาแล้วเห็นว่า ไม่มีเหตุผลใดที่เจ้าหน้าที่คนอื่นจะนำเทปการไปปิดทับหมายเลขครุภัณฑ์ของเครื่องคอมพิวเตอร์ ซึ่งแตกต่างจากผู้ฟ้องคดีที่มีเหตุจูงใจเพื่อไม่ให้ผู้ใดรู้หรือเห็นว่าเป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ของศูนย์วิจัยฯ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า คำให้การของพยานบุคคลไม่ได้แสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีจงใจกระทำผิดตามข้อกล่าวหา จึงไม่อาจรับฟังได้

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายกฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า เครื่องคอมพิวเตอร์ทั้งสองเครื่องเป็นเครื่องคอมพิวเตอร์คนละยี่ห้อกัน เมื่อดูจากลักษณะภายนอกปรากฏว่า เครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้ฟ้องคดีที่นำมาจากจังหวัดพัทลุง มีลักษณะเป็นสีขาวและน้ำเงิน ด้านหน้าของเครื่องมีการพิมพ์ยี่ห้อ ATEC ไว้ ซึ่งไม่ปรากฏเลขครุภัณฑ์ ส่วนเครื่องคอมพิวเตอร์ของศูนย์วิจัยและพัฒนาประมงชายฝั่งสงขลา มีลักษณะเป็นสีขาวล้วน ยี่ห้อ GVIEW พิมพ์ไว้ด้านข้างตัวใหญ่ชัดเจนและมีหมายเลขครุภัณฑ์เขียนไว้บนตัวเครื่อง และจากการตรวจสอบเครื่องคอมพิวเตอร์ของศูนย์วิจัยฯ ที่ผู้ฟ้องคดีนำไปให้นายเอิบ มากงดี พบว่าหมายเลขครุภัณฑ์เขียนไว้บนตัวเครื่องดังกล่าวมีการใช้วัสดุเทปกาวสีขาวปิดบัง ซึ่งประเด็นนี้ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าไม่ทราบเรื่อง และไม่ทราบว่าใครเป็นผู้ทำ แต่เมื่อพิจารณาจากคำให้การของพยานไม่พบว่าเจ้าหน้าที่รายอื่นจะมีเหตุจูงใจให้กระทำการดังกล่าวนอกจากผู้ฟ้องคดี เพราะจากการตรวจสอบเครื่องคอมพิวเตอร์ของศูนย์วิจัยฯ ที่คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงนำกลับมาจากบ้านนายเอิบพบว่า เครื่องคอมพิวเตอร์ดังกล่าวยังสามารถใช้งานได้ปกติ โดยตรวจสอบข้อมูลการใช้งานเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้ฟ้องคดี ปรากฏข้อมูลไฟล์งานและไฟล์ส่วนตัวของผู้ฟ้องคดีอยู่ภายในเครื่องและยังพบไฟล์แบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (ภ.ง.ด. ๙๑) ของผู้ฟ้องคดี จึงเห็นได้ว่าเครื่องคอมพิวเตอร์ดังกล่าวไม่ได้ชำรุดจนไม่สามารถใช้งานได้ตามที่ผู้ฟ้องคดีได้กล่าวอ้างกับผู้อำนวยการศูนย์วิจัยฯ ซึ่งต่างจากเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้ฟ้องคดีที่นำมาจากจังหวัดพัทลุงซึ่งใช้การไม่ได้ และได้นำไปขออนุมัติจัดซ่อมโดยจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงชิ้นส่วนภายในเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อให้ใช้งานได้ จึงเชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเจตนาที่จะนำเครื่องคอมพิวเตอร์ของศูนย์วิจัยฯ หมายเลขครุภัณฑ์ ๐๑-๓๑-๑๓๙๐ ที่มีเทปกาวปิดบังหมายเลขครุภัณฑ์ไปมอบให้นายเอิบ เพื่อแทนการชำระหนี้ค่าดอกเบี้ยตามสัญญากู้เงิน และนำเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้ฟ้องคดีไปขออนุมัติจัดซ่อมเพื่อใช้แทนเครื่องคอมพิวเตอร์ของศูนย์วิจัยฯ การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง คำกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายกฟ้อง

/ศาลปกครองสูงสุด...

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดีครั้งแรกเมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้องและคำให้การแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการในตำแหน่งนักวิชาการประมง ประเภทวิชาการ ระดับปฏิบัติการ สังกัดศูนย์วิจัยและพัฒนาประมงอ่าวไทยตอนล่าง (สงขลา) กองวิจัยและพัฒนาประมงทะเล ปฏิบัติหน้าที่ศูนย์วิจัยและพัฒนาประมงน้ำจืด เขต ๕ (สุราษฎร์ธานี) กองวิจัยและพัฒนาประมงน้ำจืด กรมประมง ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งกรมประมง ที่ ๑๐๖๒/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ กรณีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและไม่ร้ายแรง รวม ๓ กรณี ดังนี้ (๑) กรณีผู้ฟ้องคดี กู้ยืมเงินจากนางสาวมลธิชา คงเอียด เป็นเงินจำนวน ๖๕,๐๐๐ บาท ตามสัญญากู้ยืมเงิน ฉบับลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๕ แต่ถึงกำหนดชำระหนี้ ผู้ฟ้องคดีกลับไม่ชำระหนี้ เป็นเหตุให้นางสาวมลธิชาเดินทางมาทวงถามที่สำนักงาน (๒) กรณีผู้ฟ้องคดีกู้ยืมเงินจากนายเอิบ มากงดี เป็นเงินจำนวน ๒๕๐,๐๐๐ บาท ตามสัญญากู้ยืมเงินฉบับลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๗ เมื่อถึงกำหนดชำระหนี้ตามสัญญา ผู้ฟ้องคดีไม่ชำระหนี้ นายเอิบจึงได้ยื่นฟ้องผู้ฟ้องคดีต่อศาลจังหวัดพัทลุง (๓) กรณีผู้ฟ้องคดีนำเครื่องคอมพิวเตอร์ของศูนย์วิจัยและพัฒนาประมงชายฝั่งสงขลา หมายเลข ครุภัณฑ์ ๐๑-๓๑-๑๓๙๐ ไปมอบให้กับนายเอิบ มากงดี เพื่อแทนการชำระค่าดอกเบี้ยย ตามสัญญากู้ยืมเงินฉบับลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๗ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าว จึงได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ เรื่องดำที่ ๖๑๑๐๒๓๙ เรื่องแดงที่ ๐๐๐๑๑๖๓ ลงวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๖๓ ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และได้มีหนังสือแจ้งผลการวินิจฉัยอุทธรณ์ลงวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๖๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าว จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า คำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรื่องดำที่ ๖๑๑๐๒๓๙ เรื่องแดงที่ ๐๐๐๑๑๖๓ ลงวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๖๓ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยคดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยก่อนว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดตามที่ถูกลงโทษหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การบรรจุบุคคลเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง... ให้ผู้มีอำนาจดังต่อไปนี้ เป็นผู้สั่งบรรจุและแต่งตั้ง... (๑๐) การบรรจุ และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับปฏิบัติการ ชำนาญการ... ให้อธิบดีผู้บังคับบัญชา

/หรือผู้ซึ่ง...

หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจากอธิบดีผู้บังคับบัญชา เป็นผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง มาตรา ๘๒ บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องกระทำการอันเป็นข้อปฏิบัติดังต่อไปนี้... (๑๐) ต้องรักษาชื่อเสียงของตน และรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย... มาตรา ๘๕ บัญญัติว่า การกระทำผิดวินัยในลักษณะดังต่อไปนี้ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง... (๔) กระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง... มาตรา ๘๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัย จะต้องได้รับโทษทางวินัย... วรรคสอง บัญญัติว่า โทษทางวินัยมี ๕ สถาน ดังต่อไปนี้ (๑) ภาคทัณฑ์ (๒) ตัดเงินเดือน (๓) ลดเงินเดือน (๔) ปลดออก (๕) ไล่ออก มาตรา ๙๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อมีการกล่าวหาหรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัย ให้ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่ต้องรายงานให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ทราบโดยเร็ว และให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้โดยเร็วด้วยความยุติธรรมและโดยปราศจากอคติ มาตรา ๙๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ภายใต้บังคับวรรคสอง ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา ๙๓ วรรคหนึ่ง หรือผู้มีอำนาจตามมาตรา ๙๔ เห็นว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. จังหวัด อ.ก.พ. กรม หรือ อ.ก.พ. กระทรวง ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่ แล้วแต่กรณี พิจารณา เมื่อ อ.ก.พ. ดังกล่าวมีมติเป็นประการใดให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ สั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ.

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษปลดออกจากราชการ กรณีกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และไม่ร้ายแรง รวม ๓ กรณี ดังนี้ (๑) กรณีผู้ฟ้องคดีกู้ยืมเงินจากนางสาวมลธิษา คงเอียด เป็นเงินจำนวน ๖๕,๐๐๐ บาท ตามสัญญากู้ยืมเงินฉบับลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๕ แต่ถึงกำหนดชำระหนี้ ผู้ฟ้องคดีกลับไม่ชำระหนี้ เป็นเหตุให้นางสาวมลธิษาดำเนินการมาทางกฎหมายที่สำนักงาน (๒) กรณีผู้ฟ้องคดีกู้ยืมเงินจากนายเอิบ มากงดี เป็นเงินจำนวน ๒๕๐,๐๐๐ บาท ตามสัญญากู้ยืมเงินฉบับลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๗ เมื่อถึงกำหนดชำระหนี้ตามสัญญา ผู้ฟ้องคดีไม่ชำระหนี้ นายเอิบจึงได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลจังหวัดพัทลุง (๓) กรณีผู้ฟ้องคดีนำเครื่องคอมพิวเตอร์ของศูนย์วิจัยและพัฒนาประมงชายฝั่งสงขลา หมายเลขครุภัณฑ์ ๐๑-๓๑-๐๓๙๐ ไปมอบให้กับนายเอิบ เพื่อแทนการชำระค่าดอกเบี้ยตามสัญญากู้ยืมเงินฉบับลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๗ ซึ่งในกรณีนำเครื่องคอมพิวเตอร์ไปชำระค่าดอกเบี้ยตามสัญญากู้ยืมเงิน ผู้ฟ้องคดียอมรับว่า ได้นำเครื่องคอมพิวเตอร์ (CPU) ของศูนย์วิจัยฯ ไปมอบให้นายเอิบจริง แต่อ้างว่าน่าจะเกิดจากการหยิบเครื่องสับเปลี่ยนกันระหว่างเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้ฟ้องคดีที่นำมาจากพัทลุงกับเครื่องคอมพิวเตอร์ของศูนย์วิจัยฯ เนื่องจากวางไว้ใกล้กัน

/และมีลักษณะ...

และมีลักษณะคล้ายกัน นั้น เห็นว่า เมื่อพิจารณาจากลักษณะภายนอกของเครื่องคอมพิวเตอร์ ทั้งสองเครื่องเห็นได้อย่างชัดเจนว่ามีลักษณะแตกต่างกันและเป็นเครื่องคอมพิวเตอร์คนละยี่ห้อกัน โดยเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้ฟ้องคดีที่นำมาจากพัทลุง มีลักษณะเป็นสีขาวและสีน้ำเงิน ด้านหน้าของเครื่องมีการพิมพ์ยี่ห้อ ATEC ไว้ และไม่ปรากฏเลขครุภัณฑ์ ส่วนเครื่องคอมพิวเตอร์ของศูนย์วิจัยฯ มีลักษณะเป็นสีขาวล้วน มียี่ห้อ GVIEW พิมพ์ไว้ด้านข้างตัวใหญ่ชัดเจน และมีหมายเลขครุภัณฑ์เขียนไว้บนตัวเครื่อง การหยิบเครื่องสับเปลี่ยนกันระหว่างเครื่องคอมพิวเตอร์จึงไปเป็นได้ยาก นอกจากนี้ ตามรายงานของคณะกรรมการสอบสวน ยังปรากฏว่า หลังจากที่ผู้ฟ้องคดีได้นำเครื่องคอมพิวเตอร์ของศูนย์วิจัยฯ ไปมอบให้นายเอิบแล้ว เครื่องคอมพิวเตอร์ดังกล่าวอยู่ในความครอบครองของนายเอิบมาโดยตลอดจนกระทั่งนำมาแสดง และมอบให้คณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงของกรมประมง ซึ่งเมื่อมีการตรวจสอบแล้วพบว่า เครื่องคอมพิวเตอร์ของศูนย์วิจัยฯ ดังกล่าวสามารถเปิดใช้งานได้เป็นปกติ และเมื่อตรวจสอบ ข้อมูลการใช้งานภายในเครื่องคอมพิวเตอร์แล้วพบข้อมูลไฟล์งานและไฟล์ส่วนตัวของผู้ฟ้องคดี อยู่ภายในเครื่อง และยังพบไฟล์ส่วนตัวแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (ภ.ง.ด. ๙๑) ของผู้ฟ้องคดีโดยได้ยื่นแบบในวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๘ เวลา ๑๐.๕๖ นาฬิกา กรณีจึงเห็นได้ว่า เครื่องคอมพิวเตอร์ของศูนย์วิจัยฯ ยังสามารถใช้งานได้ตามปกติไม่ได้ชำรุด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องถอดสายไฟและอุปกรณ์ต่อพ่วงของเครื่องคอมพิวเตอร์ดังกล่าวออกมาวางไว้ เพื่อเตรียมนำไปซ่อม อันจะนำไปสู่การหยิบเครื่องสับเปลี่ยนกันแต่อย่างใด อีกทั้ง หากผู้ฟ้องคดี อ้างว่าน่าจะเกิดจากการหยิบเครื่องสับเปลี่ยนกันจริง ผู้ฟ้องคดีย่อมต้องพยายามติดตามหรือ ไล่ถอนเครื่องคอมพิวเตอร์ของทางราชการกลับคืนมา เนื่องจากเครื่องคอมพิวเตอร์ดังกล่าว มีข้อมูลไฟล์งานอยู่ และผู้ฟ้องคดีต้องใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ดังกล่าวปฏิบัติงานอยู่ตลอดเวลา จากข้อเท็จจริงข้างต้นจึงเชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดีมีเจตนาที่จะนำเครื่องคอมพิวเตอร์ของศูนย์วิจัยฯ หมายเลขครุภัณฑ์ ๐๑-๓๑-๑๓๙๐ ไปมอบให้กับนายเอิบ เพื่อแทนการชำระค่าดอกเบี้ยตามสัญญา กู้ยืมเงินฉบับลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๗ จริง ไม่ใช่การหยิบเครื่องสับเปลี่ยนกันแต่อย่างใด การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็น ผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีอำนาจลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการหรือไล่ผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการได้ตามมาตรา ๙๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งกรมประมง ที่ ๑๐๖๒/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ อันเป็นโทษขั้นต่ำสุดที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งเป็นคุณแก่ ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบด้วยกฎหมายและเหมาะสมกับพฤติการณ์แห่งการกระทำ ความผิดของผู้ฟ้องคดีแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำวินิจฉัยเรื่องดำที่ ๖๑๑๐๒๓๙ เรื่องแดงที่ ๐๐๐๑๑๖๓ ลงวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๖๓ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งได้วินิจฉัย

โดยอาศัย...

โดยอาศัยข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย ในทำนองเดียวกันกับการพิจารณาออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

เมื่อวินิจฉัยเช่นนี้แล้ว การที่ผู้ฟ้องคดีจะได้กระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง อีก ๒ กรณี อันได้แก่ (๑) กรณีผู้ฟ้องคดีกู้ยืมเงินจากนางสาวมลธิชา คงเอียด เป็นเงินจำนวน ๖๕,๐๐๐ บาท ตามสัญญากู้ยืมเงินฉบับลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๕๕ แต่ถึงกำหนดชำระหนี้ ผู้ฟ้องคดีกลับไม่ชำระหนี้ เป็นเหตุให้นางสาวมลธิชาเดินทางมาทวงถามที่สำนักงาน (๒) กรณีผู้ฟ้องคดีกู้ยืมเงินจากนายเอิบ มากงดี เป็นเงินจำนวน ๒๕๐,๐๐๐ บาท ตามสัญญากู้ยืมเงินฉบับลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๗ เมื่อถึงกำหนดชำระหนี้ตามสัญญา ผู้ฟ้องคดีไม่ชำระหนี้ นายเอิบจึงได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลจังหวัด พัทลุง หรือไม่ และข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีในประเด็นอื่น ศาลปกครองสูงสุดไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย เพราะไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลงไป

พิพากษายกฟ้อง

นางศิริวรรณ จุลโพธิ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

๗๖๖

๑๐/๖

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายสมชัย วัฒนการุณ
ประธานแผนกคดีวินัยการคลังและการงบประมาณ
ในศาลปกครองสูงสุด

๗๖๖ ๑๐/๖

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายฤทัย หงส์ศิริ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายไชยเดช ดันติเวส
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายอนุสรณ์ ธีระภักทรานันท์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

๗๖๖

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวชิระ ชอบแต่ง

